

Ἄργυρᾱ κανδήλα: Ἄσμ.

Κι ἄναψ' τ' ἀργυροκάντηλο καὶ τ' ἀργυρᾱ σαμτάνια
Ἦπ.

Κι ἀργυροκάντηλο ἔταξε τῆς Παναγιάς νὰ κάνη
Λεξ. Δημητρ.

ἀργυροκαπουλάτος ἐπίθ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός, τοῦ οὐσ. καπούλι καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. - α τ ο ς .

Ὁ ἔχων ἐφίπτιον τοῦ ὁποίου τὸ ὀπίσθιον μέρος εἶναι
πεποικιλμένον δι' ἀργύρου: Ἄσμ.

Σὲ σέλλινο, προσέλλινο, σ' ἀργυροκαπουλάτο
(ἐνν. μουλάρη). Πβ. ἀσημοσελλωμένος, χρυσοκά-
πουλος.

ἀργυροκαρφωμένος ἐπίθ. Βιθυν. Ἦπ. Ρόδ. κ.ά.
ἀργυρουκαρφουμένους Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ καρφωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. καρφώνω.

Ὁ καρφωμένος δι' ἀργυρῶν ἡλῶν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Παρυθιράκια μ' ἀργυρᾱ κι ἀργυροκαρφωμένα,
γιὰ ἀνοίξετε γιὰ τρίζετε γιὰ ξεμανταλωθῆτε
Βιθυν. κ.ά.

Τρεῖς παραθύρια στέκονται ἀργυροκαρφωμένα,
τό 'ναν εἶναι-ν-τῆς μάνας μου, τ' ἄλλο τῆς ἀδερφῆς μου,
τὸ τρίτο τὸ μικρότερον εἶναι τῆς ἀπατῆς μου
Ρόδ.

ἀργυροκαύκιν τό, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. καυκίν.

Ἀργυροῦν ποτήριον: Ἄσμ.

Κορ' τζόπον δωδεκάχρονον, δός με νερόν ἄς πίνω.

— Ἀφέντη μ', 'κ' ἔχω μαστραπάν, 'κ' ἔχω ἀργυροκαύκιν,
σὰν θέλεις καὶ καταδέχκεσαι, πία ἄσ' σὸ χαλκοστάμιν.

Συνών. ἀργυρόκουππα, ἀργυρομαστραπᾶς, ἀργυ-
ροπότρηρο.

ἀργυροκέμερο τό, ἀμάρτ. ἀρκυροκ-κέμερον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κεμέρι.

Ζώνη ἀνδρὸς ἀργυροῦφῆς ἢ δι' ἀργύρου κεκοσμημένη:
Ἄσμ.

Τάνα 'πάνω 'ς τὴν κόξαν σου τδ' ἔδ' ἀρκυρόν κ-κεμέριν
τδαὶ μέσ' 'ς τ' ἀρκυροκ-κέμερον τδ' ἔδ' ἀρκυρόν φηκάριν
τδαὶ μέσ' 'ς τ' ἀρκυροφήκαρον ἔδει γρυσὸν μαδαίριν.

ἀργυροκέντητος ἐπίθ. Τῆλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργυροκεντιῶ.

Ὁ διὰ νήματος ἀργυροῦ κεντημένος, ἀργυροποίκιλτος
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ' τὸν ἡλιακὸν ἐκάθουμουν κ' ἐκέντουν τὸ μαντήλι,
μαντήλ' ἀργυροκέντητο, μαντήλι τοῦ καλοῦ μου

Τῆλ.

ἀργυροκεντιῶ Ἦπ. ἀργυρουκιντιῶ Μακεδ. Μετοχ.
ἀργυροκεντημένος Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κεντιῶ.

1) Κεντιῶ, ποικίλλω διὰ νήματος ἀργυροῦ Ἦπ. Θράκ.:
Ἄσμ.

Χάσα τὸ μαντηλάκι μου τ' ἀργυροκεντημένο,
ποῦ τὸ ἀργυροκένταγαν οἱ ἀγαπητικεῖές μου

Ἦπ.

Ἡ θάλασσα φαρδεῖα πλατεῖα ἀργυροκεντημένη,
ἔτσ' εἶναι κ' ἡ ἀγάπη μου μικρὴ καὶ χαϊδεμένη

Θράκ. 2) Κεντιῶ μετὰ θαυμαστῆς τέχνης: Ἀργυρουκιν-
τοῦν τὰ χέρια τ'ς Μακεδ. Διὰ τὴν σημ. πβ. χρυσοχέρης.

ἀργυροκλείδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀργυροκλειδία Χίος
ἀργυροκλειδία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κλειδί.

1) Κλειδίον ἀργυροῦν Χίος: Ἄσμ.

Γύρου τριγύρου πύργοι μὲ τὰ σίδερα,
μαλαματένιες πόρτες τσ' ἀργυροκλειδία.

2) Πληθ., εἶδος γυναικείων κοσμημάτων ἐχόντων σχῆ-
μα σωλήνος ἢ κλειδίου, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται ἄλυσις,
χωριζομένων διὰ κομβίων ἀργυρῶν Κάρπ.

ἀργυροκλειδώνω Χίος κ.ά. Μετοχ. ἀργυροκλει-
δωμένος Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. ἀργυ-
ρουκλειδουμένους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κλειδώνω.

Κλειδώνω διὰ κλειθροῦ ἀργυροῦ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καλῶς τὸ σεντουκάκι μου τ' ἀργυροκλειδωμένο,
ὅπου τ' ἀργυροκλειδῶσα καὶ τό 'βρα κλειδωμένο

Χίος

Ν' ἀνοίξω τὸ σεντούκι μου τ' ἀργυροκλειδωμένο,

νὰ πάρω τὸ μαντήλι μου τὸ χρυσοκεντημένο

Καλλίπ.

ἀργυροκόλλητος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄργυρος καὶ τοῦ ρ. κολλῶ.

1) Ὁ κολλημένος ἢ συνηρμοσμένος δι' ἀργύρου: Ἀργυ-
ροκόλλητο δαχτυλίδι. 2) Ὁ ἐφ' οὗ εἶναι κολλημένα ἀρ-
γυρᾱ κοσμήματα: Ἀργυροκόλλητη εἰκόνα.

ἀργυροκολόνα ἡ, Θράκ. (Κεσάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κολόνα.

Ἀργυροῦς κίων καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπου ἀγαπωμέ-
νου: Ἄσμ.

Πενήντα μῆνες ἔσκαβα τὴ γῆς μὲ τὴ βελόνα

νὰ βγάλω τὴν ἀγάπη μου τὴν ἀργυροκολόνα.

ἀργυροκούδασσο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουμπάσσο.

Ἀργυροῦς διαβήτης: Ἄσμ.

Πιάστε με δυὸ νὰ σηκωθῶ καὶ τέσσερεις νὰ κάτσω
καὶ φέριτε μου τὴ χάριτα μου, τ' ἀργυροκούδασσό μου.

ἀργυροκουδουνᾶτος ἐπίθ. Εὐβ. Ἦπ. Κύθηρ. Νάξ.

Πελοπν. κ.ά. ἀργυροκουουνᾶτος Κάρπ. Κάσ. ἀργυρου-
κ'δουνᾶτους Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. ἀρκυροκουδουνᾶτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργυροκούδουνο καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - α τ ο ς .

Ὁ ἔχων ἀργυροῦς κώδωνας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τῆς κόρης ἀφ' τὰ κλάσματα κι ἀπὸ τὰ μοιρολόγια

ἐχίλιασαν τὰ πρόβατα, μυριάσαν καὶ τὰ γίδια

κ' ἑκατοσίσαν τὰ σκυλλιά τ' ἀργυροκουδουνᾶτα

Πελοπν.

Πέ μου νὰ ζήσης, κύρ βοσκέ, τίνος εἶν' τὸ κοπάδι,

τίνος εἶναι τὰ πρόβατα τ' ἀργυροκουδουνᾶτα;

Νάξ.

Ἀπὸ τετράγωνο 'ουνὶν ἀμάξι κατεαίνει,

ἀμάξι φοβερότρομο κι ἀργυροκουουνᾶτο

(ἀπὸ τετράγωνο βουνὶν κατεβαίνει ἀμάξι φοβερότρομο
κτλ.) Κάρπ.

Ἀνοίξε τὸ πουργάκι σου τ' ἀργυροκουδουνᾶτο

(πουργὶ ἀργυροκουδουνᾶτο μεταφ. τὸ πλήρες νομισμάτων
τὰ ὅποια ἡχοῦν ὡς κώδωνες) Κύθηρ. Συνών. ἀργυρο-
κούδουνο ς .

ἀργυροκούδουνο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν.
Χίος κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,38 ἀργυροκούουνο Κάρπ.
Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνει.

Ἀργυροῦς κώδων ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐσένα, Γεώργη, πρέπει σου χίλια σφαχτὰ νὰ βλέπης,
ἔχ' ἅπαντες ἀργυροκούδουνα νὰ τὰ λαλῆς νὰ πρέπης

Χίος. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνει.
Ποῦ πάς, ἀσήμε, νὰ χαθῆς, μάλαμα, νὰ θολέψης,
Ποῦ πάς, ἀργυροκούδουνο, νὰ χάσης τὴ λαλιά σου;
(μοιολ. πρὸς ἀποθανοῦσαν κόρη) Πελοπ.

Ἄμ' ἐσύ, μουρὲ βοσκέ, εἶδα βάνεις στοίχημα;

— Βάνω χίλια πρόβατα μὲ τ' ἀργυροκούδουνα

Ἀπορροῦ. — Ποίημ.

Ἄμ' ἔχ' ἅπαντες ἀργυροκούδουνα νὰ τὰ λαλοῦν νὰ πρέπουν
ἐν μύρῳ ἀργυροκούδουνα νὰ τὰ λαλοῦν νὰ πρέπουν

ΚΚ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνει.
Ἐκ τούτου ὅτι πολλάκις εἰς δημόδιον ἔσμ. τὰ αἰγοπρόβατα
φέρονται ὡς ἔχοντα ἀργυροῦς κώδωνας) Κάσ.: Ὁ πάππος
μου... ἦτο τσοπάνης πρῶτος τσ' εἶχε μεάλῃ μάντρα τσ' ἀργυ-
ροκούουνο... Τὴν ὥρα λοιπὸν ποῦ περνοῦσε μὲ τ' ἀργυρο-
κούουνο ἔς τὴν ὁμπρὸς μερὰ τσ' οὐλο τὸ χωριὸν ἦβγε ἔς τὰ
ῶματα νὰ τὸν ἀποκαμαρώσῃ, τὸν ἔκλουθῃ κατὰ τὴν ὥρα,
ὁ γέροντος πειραξιά (ἐκ παραδ.)

ἀργυροκούδουνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκούουνος
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουδούνει καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Ὁ ἔχων ἀργυροῦς κώδωνας: Ἄσμ.

Κάμνει τὰ προῦατ' ἑκατόν, ἀπὸ κατόν ὡς χίλια,
κάμνει καὶ ἀργυροκούουνα σὲ κάθε δεκαπέντε

(εἰς ἐκάστην δεκαπεντάδα προβάτων ἕνα πρόβατον τὸ
κάμνει ἀργυροκούδουνο, ἦτοι κρεμᾷ εἰς τὸν λαιμόν του
ἀργυροῦν κώδωνα). Συνών. ἀργυροκουδουνᾶτος.

ἀργυροκούλουρο τό, Πελοπ. (Γλανιτζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουλούρι.

Ἡ εἰς σχῆμα κουλουρίου ἀργυρόχρους συσπείρωσις,
ἐπὶ τοῦ ὄψεως: Ἄσμ.

Σοῦ παράγγειλε ἡ Ἀγία Σοφία ἀπὸ τὴν Πόλιν
νὰ μαζέψῃς τὰ λουριά σου | καὶ τ' ἀργυροκούλουρά σου,
μέσ' ἔς τὴν γῆς νὰ πᾶς νὰ μπῇς, | τρεῖς ἡμέρες νὰ μὴ βγῇς
(ἐπὶ τοῦ ὄψεως).

ἀργυροκούμπι τό, Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουμπί.

Ἀργυροῦν κομβίον: Ἄσμ.

Ἀργυροκούμπι καὶ τσακ-κί, κουμπὶ καὶ δαχτυλίδι,
ὡς πότε θενὰ κρύβεσαι μέσ' ἔς τὸ βαρθελαμίδι;

ἀργυροκουμπιαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκουμ-
πιαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τοῦ ἐπιθ. κουμ-
πιαστός.

Ὁ κομβωμένος δι' ἀργυρῶν κομβίων: Ἄσμ.

Τῶν ποῦ νὶ τὰ ζιδούνια σου τ' ἀργυροκουμπιαστά σου;
τῶν ποῦ νὶ τὰ βραδύδια σου ἔς τὰ θεροπάλαμά σου;
(ζιδούνη = γιλέκο στενὸν καὶ ἀχειρίδωτον). Συνών. ἀργυ-
ροκουμπωμένος.

ἀργυροκουμπωμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Λεντεκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τοῦ κουμπωμένος
μετοχ. τοῦ ρ. κουμπώνω.

Ἀργυροκουμπιαστός, ὁ ἰδ.: Αἰνιγμ.

Τέντα τέντα τεντωμένη | καὶ ἀργυροκουμπωμένη
(ὁ οὐρανὸς μετὰ τῶν ἀστέρων). Πβ. ἀργυροκαλιγω-
μένος, ἀργυροκαλιγωτός.

ἀργυρόκουππα ἢ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Χίος κ.ά.
ἀργυρόκουπ-πα Χίος (Ὁλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. κουππα.

1) Ἀργυροῦν ποτήριον Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ.ά.: Ἄσμ.
Σώπα σώπα, σκλαβίτσα μου, καὶ μὴ μὲ καταδώνης,
θὰ γένω γῆς νὰ μὲ πατῆς, μπαχτσὲς νὰ σεργιανίζης,
θὰ γένω ἀργυρόκουππα νερὸ κρύο νὰ πίνης

Σωζόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργυροκαύκιν. 2) Ἀργυ-
ροῦν δοχεῖον Χίος (Ὁλυμπ. κ.ά.)

Μὰ γὰρ χατίρι τῆς κυρᾶς θενὰ πᾶ' ταξιδέψω,
γιατὶ μὲ κρυφοπότιζε ἔς τὴν ἀργυρόκουππά της,
γιατὶ μὲ κρυφοτάγιζε κριθάρι ἔς τὴν ποδῆ της

Χίος.

ἀργυροκρυσταλλένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυροκρυσ-
ταλλένιος Κέρκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ κρυσταλλένιος.

Ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ κρυστάλλου κατεσκευασμένος: Ἄσμ.

Ἦταν τὰ πιάττα της χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ τὰ θρονιά της
καὶ ὁ μαστραπᾶς ὅπ' ἔπινε ἀργυροκρυσταλλένιος.

Συνών. ἀργυροκρυστάλλινος.

ἀργυροκρυστάλλινος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ κρυστάλλινος.

Ἀργυροκρυσταλλένιος, ὁ ἰδ.: Ἀργυροκρυστάλλινη
φροντιέρα. Ἀργυροκρυστάλλινον ποτήριον.

ἀργυρολάγυνο τό, ἀμάρτ. ἀργυρολάγνο Νάξ. (Δανακ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λαγύνει.

Λάγυνος ἀργυρᾶ: Ἄσμ.

Παίρνω τ' ἀργυρολάγνο ἔς τὴν βρύσιν κατεβαίνω,

ἔς τὸ δρόμο ὁπὸ πᾶσιν τὸ θεῖον ἐπαρακάλου

(ὁπὸ πᾶσιν = ὁποῦ πάσιν).

ἀργυρόλαμπος ἐπίθ. Α' Εφταλ. Μαζώχτρ. 23.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀργυρός καὶ τοῦ ρ. λάμπω.

Ὁ λάμπων ὡς ἀργυρός: Μὲν εἰαί... μὲ τ' ἀργυρό-
λαμπο χνούδι.

ἀργυρόλαφο τό, Μακεδ. (Ἀβδέλλ. Σαμαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λάφει.

Ὡραία ἔλαφος: Ἄσμ.

Νὰ πάρουμε τὸν ἔλνυμπο μὲ τ' ἄσπρα τὰ λιθάριά,

πῶχει ἐξήντα δυὸ κουρφές, βδομήντα καραούλια,

ποῦ βόσκουν τ' ἀργυρόλαφα καὶ προσκυνοῦν τὸν ἡλίον

Ἀβδέλλ.

Πέρα καὶ ἔς τὸν ἔλνυμπο | βόσκει ἕνα ἀργυρόλαφο

καὶ ὅλο κλαῖν τὰ μάτια του, | χύνει δάκρυα κόκκινα

Σαμαρ.

ἀργυρολεγένη ἢ, Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λεγένει.

Ἀργυρᾶ λεκάνη: Ἄσμ.

Ἡ νιάντα βάσανε τσερὶ τσ' ἡ ἀδερφή τὸ χτένι

τσαὶ λούτζαν τὸ παιδάτσι μου ἔς τὴν ἀργυρολεγένη

(βαυκάλ.) Συνών. ἀργυρολέγενο.

ἀργυρολέγενο τό, ἀμάρτ. ἀργυρολέγενο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. λεγένει.

Ἀργυρολεγένη, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κάμε θερμὸν τῶν λοῦσε με μέσ' σ' ἀργυρὴν λεέννη

τῶν μέσ' ἔς τ' ἀργυρολέγενο ρῖψ' ἀργυρὸν μαδαίριν.

ἀργυρόμαβος ἐπίθ. ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 27.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ μαβίς.

Ὁ ἔχων χρῶμα ἀργυροῦν καὶ λόχρουν: Ἀργυρόμαβο
γυαλί.

